

În general, i-au solicitat sensibilitatea și au demonstrat finețe și simț al măsurii, dar care, să recunoaștem, nu i-au pus la încercare, cu adevărat, resursele artistice. Spectacolele de poezie ale Teatrului „Bulandra“ și emisiunile Televiziunii indică în Valeria Ogășanu o actriță preocupată de arta spunerii versurilor.

În acest început de stagiune, Valeria Ogășanu repetă, alternativ, rolul Polia din *Micii burghezi* de Maxim Gorki, în regia lui Ioan Taub, și în spectacolul de poezie *La liliaci* de Marin Sorescu.

„Sînt fericită că am început din nou să repet, fiindcă astfel am continuitate în muncă, mă simt prezentă în activitatea teatrului; repetițiile, ziua, și spectacolele, aproape în fiecare seară, îmi creează acea ritmicitate esențială pentru existența actorului. Nu mă împac cu timpii morți; consider că este util, indiferent de importanța ori de lungimea rolurilor, să fiu în permanență în contact cu scena.

În al doilea rînd, sînt bucuroasă că repet într-o asemenea piesă, alături de unii dintre cei mai valoroși actori din colectivul teatrului (Victor Rebengiuc, Gina Patrichi, Petre Gheorgbiu, Mariana Mișuț, Iea Matache, Rodica Suci, Mihai Mereuță, Florian Pittiș, Maria Gligor, Gelu Colceag și alții). Într-o asemenea echipă, nu am decît de cîștigat, de învățat.

Despre Polia, aș avea multe de spus. Deocamdată, i-am înțeles locul, ponderea, în această piesă în care există atîtea roluri mari și însemnate. În ciuda faptului că nu are «mult text», Polia este un personaj important, prin permanenta sa prezență în scenă.

După cum se știe, *Micii burghezi* este o piesă sumbră. În atmosfera tensionată, care se simte de la ridicarea cortinei, această Polia, cu calmul ei, cu credința ei în bine și în frumos, în iubire curată și împărtășită, în oameni și în calitățile lor, reprezintă o oază de sănătate morală și de inocență. Pentru ea, totul e simplu și clar. Iubirea ei statornică pentru Nil îi dă puterea, în final, de a se rupe, fără regrete, din această casă; la plecarea, ea spune lucrurilor pe nume, rostind adevărurile cele mai crude, cu curajul caracteristic omului care crede, din toată ființa lui, într-un ideal.

Pornind de la faptul că, după aparență, Polia e considerată prostituată și caraghioasă, iar în final uluiește, devenind un personaj la fel de dramatic ca și celelalte, îmi caut argumente teatrale spre a susține această evoluție. Iubesc rolul și cred în el.“

VIITORUL ROL

VALERIA OGĂȘANU

Elevă a maestrului Moni Ghelerter, Valeria Ogășanu rămîne fidelă, pare-se, atît din înclinație proprie, cît și datorită rolurilor jucate, stilului de teatru preferat de profesorul ei: un teatru grațios, delicat și tandru, în care comicul are surdină, drama e estompată, iar actorul e discret. A debutat cu rolul Dona Elenă din *Castiliana* de Lope de Vega, la Teatrul Național, în 1969, apoi a devenit ingenua consacrată a trupei Teatrului „Bulandra“, distribuită în Maude Riordan (*Harfa de iarbă* de Truman Capote), Eugénie (*Puricele în ureche* de Feydeau), Domnișoara de Belle-Isle de Dumas, Dina (*Valentin și Valentina* de Roșcin), Gena (*Titanic-vals* de Tudor Mușatescu), Isabela (*Răceala* de Marin Sorescu), Clara (*Pygmalion* de G. B. Shaw), Silvia (*Undeva, o lumină* de Doru Moțoc) — roluri care,